

Arrest

nr. 301 677 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEMEESTER
Mechelsesteenweg 127A/1
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEMEESTER en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2022 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 03.01.2019 een aanvraag gezinshereniging, in functie van haar Nederlandse nicht, indient. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 25.06.2019 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.07.2019. Haar tweede aanvraag gezinshereniging wordt eveneens negatief afgesloten en dit bij beslissing dd. 29.11.2019.

Betrokkene beroept zich op haar scholing, met name op het feit dat zij in haar laatste jaar verzorging zou zitten en stage zou lopen in het zorgbedrijf. Het zou onredelijk zijn om te verwachten dat zij haar studies en stage on hold zou zetten voor een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Echter, we stellen vast dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om in België studies aan te vatten vanuit illegaal verblijf. Verder stellen we vast dat betrokkene niet meer leerplichtig is en dit al sinds 30.06.2018. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene hier momenteel nog steeds naar school gaat. Haar schoolattesten hadden betrekking op de periode van 08.10.2019 tot 30.06.2022. Het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat zij bewust de keuze heeft gemaakt om vanuit illegaal verblijf en na afloop van haar leerplicht in België studies aan te vangen en verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze précaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de bescherming van artikel 8 EVRM omdat haar volledige privéleven zich in België zou situeren. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar moeder en haar zus. Deze beschikken echter niet over enig verblijfsrecht noch maken zij deel uit van huidige aanvraag 9bis. Hierdoor kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er voor hen geen hinderpalen zijn om terug te keren naar Marokko. Betrokkene kan aldus samen met haar moeder en zus terugkeren naar Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001,

Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt en verwijst naar haar scholing. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zieh in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij na afloop van haar studies onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene legt noch een werkbelofte noch een arbeidsovereenkomst voor. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij minderjarig was bij aankomst in België en dat zij niet verantwoordelijk is voor de immigratiebeslissing van haar moeder, genomen op een moment dat zij erg kwetsbaar was, vlak na het overlijden van haar vader. Echter, we stellen vast dat betrokkene naar België kwam met een visum type C, aangevraagd op 24.05.2018 (vier maanden voor haar 18e verjaardag) en goedgekeurd op 07.06.2018. Haar visum was geldig tot 22.09.2018 (zijnde één dag voor haar meerderjarigheid). Beide procedures gezinshereniging werden als meerderjarige door betrokkene ingediend. Volledigheidshalve merken we op dat het de ouders zijn die steeds de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind. Hierdoor kan het feit dat haar moeder besliste om vlak voor haar meerderjarigheid op legale wijze naar België te reizen niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien betrokkene momenteel reeds 22 jaar oud is, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen enkele band meer zou hebben met Marokko. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2018 in België zou verblijven, dat haar Nederlands erg goed zou zijn, dat er sprake zou zijn van een goede integratie in de Belgische samenleving, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij Frans en Nederlands zou spreken, dat zij stage zou volgen in een knelpuntberoep, dat er sprake zou zijn van een duurzame en sociale verankering, dat zij hier een toekomst voor zichzelf zou uitgestippeld hebben, dat zij

uitzonderlijk snel geïntegreerd zou zijn , dat er sprake zou zijn van een grote integratie wil en een wens om zich op de Belgische arbeidsmarkt te begeven, dat zij ook vrijwilligers zou doen, dat zij haar steentje wil bijdragen aan de Belgische economie, dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals een bewijs van inschrijving in het centrum leren en werken, twee schoolattesten, haar oriënteringsattest C voor schooljaar 2019-2020, het OKAN advies, haar begeleidingsovereenkomst dd. 09.03.2021, haar stageovereenkomst van 29.03.2021 tot 30.06.2021, haar competentiecertificaat speelpleinbegeleider, een verklaring van haar trajectbegeleider en negen getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 18 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar synthesesmemorie de schending aan van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Naast een uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsbepalingen en -beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel in de synthesesmemorie toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing het 9bis-verzoek van verzoekende partij als onontvankelijk afwees;

Terwijl er duidelijk wel sprake is van buitengewone omstandigheden die het voor verzoekende partij onmogelijk maken om haar 9bis-aanvraag in Marokko in te dienen;

De verwerende partij bij het maken van de bestreden beslissing de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij onvoldoende in rekening heeft gebracht;

Een gedwongen tijdelijke terugkeer naar Marokko voor verzoekende partij een schending van haar recht op het privéleven, gezins- en familielevens met zich zou meebrengen;

En daarenboven een voor haar mensonwaardige situatie zou creëren;

De bestreden beslissing daarom ook in strijd is met het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Dat het eerste en enig middel ernstig is.

1.2. TOELICHTING BIJ HET MIDDEL

(...) 1.2.b. Toepassing

19. Verwerende partij oordeelde middels de bestreden beslissing (stuk 2) dat het 9bis-verzoek van verzoekende partij onontvankelijk was, omdat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat het verzoek tot humanitair visum in België wordt ingediend.

Verzoekende partij verwacht de voorwaarde dat er sprake is van buitengewone omstandigheden om de 9bis-aanvraag in België in te dienen, dus niet met de zgn. “argumenten ten gronde”. Zij meent net dat van dergelijke buitengewone omstandigheden in dit geval kennelijk geen sprake is. In de mate dat verwerende partij dit wel beweert (zie bv. blz. 3-4 van haar nota van 29 augustus 2023), baseert zij zich op een foutieve lezing van het verzoekschrift tot nietigverklaring van 14 augustus 2023.

Door als zodanig te oordelen heeft zij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 8 en 3 van het EVRM, het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden.

1.2.b.i. Er zijn wél buitengewone omstandigheden die het voor verzoekende partij onmogelijk maken om haar aanvraag in Marokko in te dienen

20. Verwerende partij stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat verzoekende partij haar 9bis aanvraag in Marokko zou indienen. Zij motiveert haar beslissing als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag of machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 03.01.2019 een aanvraag gezinshereniging, in functie van haar Nederlandse nicht, indient. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 25.06.2019 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.07.2019. Haar tweede aanvraag gezinshereniging wordt eveneens negatief afgesloten en dit bij beslissing dd. 29.11.2019.

Betrokkene beroep zich op haar scholing, met name op het feit dat zij in haar laatste jaar verzorging zou zitten en stage zou lopen in het zorgbedrijf. Het zou onredelijk zijn om te verwachten dat zij haar studies en stage on hold zou zetten voor een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Echter, we stellen vast dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om in België studies aan te vatten vanuit illegaal verblijf. Verder stellen we vast dat betrokkene niet meer leerplichtig is en dit als sinds 30.06.2018. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene hier momenteel nog steeds naar school gaat. Haar schoolattesten hadden betrekking op de periode van 8.10.2019 tot 30.06.2022. Het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat zij bewust de keuze heeft gemaakt om vanuit illegaal verblijf en na afloop van haar leerplicht in België studies aan te vangen en verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In essentie oordeelt zij dat verzoekende partij zélf beslist heeft om zich in diens huidige, precare verblijfssituatie te wentelen, en dat daarom niet kan worden aanvaard dat zij zich nu in de onmogelijkheid bevindt om een visum aan te vragen op Belgisch grondgebied.

21. Daarbij gaat verwerende partij evenwel voorbij aan de specifieke situatie waarin betrokkene – buiten haar wil en toedoen om – in verwickeld is geraakt. Er werd daarbij volstrekt ten onrechte geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van verzoekende partij.

Zo was verzoekende partij op het moment dat zij naar België kwam minderjarig. De beslissing werd niet door haar, maar door haar moeder genomen, net na het overlijden van haar vader. Het gezin heeft weinig tot geen financiële middelen en wordt ondersteund door hun ruimere familie op Belgisch grondgebied. Zij trachtten verblijf op Belgisch grondgebied te verkrijgen middels de procedure tot gezinshereniging, maar zonder succes. Nadien besloot de moeder van mevr. L. (...) om in België te blijven, op illegale wijze. Verzoekende partij was op dat moment net meerderjarig, en niet financieel zelfstandig. Het was voor haar onmogelijk om helemaal alleen terug te keren naar Marokko.

Verwerende partij lijkt dit ook te erkennen door in de bestreden beslissing niet aan te geven dat mevr. L. (...) in de mogelijkheid is alleen terug te keren naar Marokko, maar door uitdrukkelijk te stellen “betrokkene kan aldus samen met haar moeder en zus terugkeren naar Marokko” (eigen aanduiding).

22. Rekening houdende met de gewijzigde omstandigheden, heeft verzoekende partij getracht het beste te maken van de situatie en van de kans gebruik te maken om zich zo goed als mogelijk sociaal en maatschappelijk verder te ontwikkelen, door zich o.a. in te schrijven op school. Dit in de betrachtning financieel zelfstandig te worden en een menswaardig leven op te bouwen.

Dit kan haar niet ten kwade worden geduid.

23. Gelet op het voorgaande is het wel erg kort door de bocht om te stellen dat verzoekende partij zich zelf in haar huidige precare situatie heeft verwickeld. Zoals correct in de bestreden beslissing (en in de nota met opmerkingen van verwerende partij van 29 augustus 2023) aangegeven, is het effectief de verantwoordelijkheid van de ouders om voor hun kind te zorgen en hen financieel te ondersteunen. In dit geval is mevr. L. (...) slachtoffer van de keuzes van haar moeder, en in tweede orde van de Belgische Staat, nu laatstgenoemde de aanwezigheid van het gezin gedoogd heeft, en de bevelen tot verlaten van het grondgebied nooit heeft uitgevoerd.

Verzoekende partij heeft enkel geprobeerd om zich zo goed als mogelijk aan de gewijzigde omstandigheden aan te passen.

Dienaangaande kan nog verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die stelt dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling met zeer jonge leeftijd, wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Arrest RVV 29 september 2020, nr. 241.664 :

“Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet

dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling tijdens diens minderjarigheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de verwerende partij bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het optreden van de ouders tijdens de minderjarigheid van de betrokkene.

Het gegeven dat verzoekers ouders aan de basis liggen van of “verantwoordelijk zijn” voor het feit dat zij reeds meerdere jaren in het Rijk verblijft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in se niet wordt betwist dat zij al die tijd in België verblijft en laat niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor de verzoekende partij zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen.

De verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is omdat haar moeder de keuze heeft gemaakt om zich in illegaal verblijf te nestelen en het dus haar verantwoordelijkheid is dat de belangen van de verzoekende partij worden geschaad. De verzoekende partij merkt correct op dat zijzelf hierin geen verantwoordelijkheid draagt, waar zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag nog maar recent meerderjarig was geworden.” (eigen aanduiding)

Ook in casu is er sprake van buitengewone omstandigheden die het verzoekende partij beletten haar aanvraag in Marokko in te dienen, gelet op de keuze van haar moeder om zich in illegaal verblijf te nestelen.

24. Verwerende partij heeft hier bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening mee gehouden. Zij oordeelde daarentegen op manifest onredelijke wijze dat er geen sprake zou zijn van een onvoorziene omstandigheid op basis waarvan verzoekende partij gemachtigd is haar aanvraag in België in te dienen.

Verzoekende partij ontkent niet dat verwerende partij bij de beoordeling van een 9-bisaanvraag een grote beleidsvrijheid heeft (zie blz. 4 nota met opmerkingen van verwerende partij van 29 augustus 2023). Wél meent zij dat zij deze beleidsvrijheid bij het nemen van de bestreden beslissing manifest met de voeten heeft getreden. Op basis van de argumenten uiteengezet in dit verzoekschrift – die in essentie net wél moeten overeenstemmen met de argumentatie aangehaald in de oorspronkelijke 9bis-aanvraag – volgt dat er in casu buitengewone omstandigheden bestaan die het verzoekende partij moeten toelaten een 9bis-aanvraag op Belgisch grondgebied in te dienen.

Door de 9bis-aanvraag alsnog als onontvankelijk af te wijzen, heeft verwerende partij kennelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook het materiële motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel geschonden.

1.2.b.ii. Een gedwongen tijdelijke terugkeer naar Marokko zou voor verzoekende partij een schending van haar recht op privéleven, gezins-en familieleven betekenen

25. Verder meent verwerende partij dat artikel 8 EVRM niet geschonden zou zijn indien verzoekende partij tijdelijk gedwongen naar Marokko zou moeten terugkeren. Samengevat stelt zij daarbij dat:

- *Verzoekende partij niet zou aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen;*
- *De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende zou zijn om een schending van het privéleven aan te nemen.*

26. Opnieuw gaat verwerende partij hiermee veel te kort door de bocht. De schending van artikel 8 EVRM dient beoordeeld te worden, rekening houdende met het geheel van onderstaande omstandigheden:

- *Mevr. L. (...) is momenteel financieel niet zelfstandig. Een gedwongen terugkeer naar Marokko impliceert dat zij zonder enige financiële middelen moet terugkeren naar een land waar zij meer dan 5 jaar niet is geweest, geen familie, noch vrienden heeft. Dit op zich vormt reeds een ernstige aantasting van het privéleven van verzoekende partij;*
- *Daarenboven dient vastgesteld te worden dat het volledig familiaal netwerk van mevr. L. (...) zich op Belgisch grondgebied bevindt. In de bestreden beslissing vermeldt verwerende partij enkel haar*

moeder en zus, doch laat zij handig na te vermelden dat ook de grootmoeder, tante, nonkel én niet zich op Belgisch grondgebied bevinden.

Dat zij een hechte familie vormen, blijkt o.a. uit onderstaande foto's. De hechte relatie tussen mevr. L. (...) en haar familie op Belgisch grondgebied wordt hiermee wel degelijk aangetoond.

[...]

(Trouwfeest nicht)
(Trouwfeest nicht)

[...]

(Van links naar rechts: verzoekende partij, diens moeder, diens nicht en haar baby)
(Verzoekende partij met haar nicht en diens dochtertje)

- Voorts heeft mevr. L. (...) een uitgebreid sociaal netwerk in België opgebouwd. Dit bleek reeds uit de verklaringen die bij diens aanvraag 9bis gevoegd werden (stuk 11).

Verklaring N.D. (...):

"Beste, ik ken M. (...) al van 2019. Zij is mijn vriendin. Ik heb haar leren kennen op school en M. (...) is echt een goed meisje en zij doet het echt goed op school. Leerkrachten zijn echt trots op haar."

Verklaring M.F. (...):

"M. (...) is echt een goed meisje. Ik ken haar van 2020, mijn vrouw en mijn zoontje kennen haar ook en ze vonden haar een lief meisje."

Verklaring A.B. (...):

"Beste, M. (...) is mijn klant. Ze is een goed meisje en heel aardig. Ik ken haar sinds 2020. Ze komt meestal naar mijn bakkerij om brood te kopen."

Verklaring H.A.S. (...):

"Ik ben A. (...). Ik ken M.L. (...) sinds 2018. Ze is heel goed meisje. Zij is zoals mijn dochter. Ik heb een zoontje die is met haar opgegroeid. Ik neem haar zoals mijn dochter, ik en mijn vrouw."

Verklaring A.F. (...):

"Ik ken het meisje al 2 jaar. Ze is een heel goeie meisje. Heel lief en betrouwbaar."

Verklaring R.G. (...):

"M. (...) is mijn vriendin. Ze is heel lieve persoon en uniek. Ik ken haar sinds 2018 toen ze is gekomen en ik wens haar succes op haar school en werk."

Het sociaal netwerk van mevr. L. (...) op Belgisch grondgebied is in de tussentijd enkel groter geworden, en de betrokken banden zijn meer en meer gesolideerd.

Er is geen enkele reden om hieraan te twijfelen.

Dat mevr. L. (...) op Belgisch grondgebied een sterk sociaal netwerk heeft, blijkt ook uit onderstaande foto's:

[...]

- Daarbij stelt verwerende partij nog dat niet is aangetoond dat mevr. L. (...) geen familiale of sociale banden meer zou hebben in Marokko. Verzoekende partij is formeel: dergelijke banden bestaan niet meer. Negatief bewijs kan zij evenwel onmogelijk leveren.

Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen van 29 augustus 2023 stelt dat het “erg onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij aldaar [Marokko] geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over haar aanvraag om machtiging tot verblijf, niet in het minst nu verzoekende partij 17 jaar in Marokko heeft verbleven en de integratie en opgebouwde banden aldaar niet kunnen worden vergeleken met de kortere tijd die zij in België verbleef.”

Mevr. L. (...) herhaalt dat het onmogelijk is om negatief bewijs te leveren. Uit de gevoegde foto's en bewijsstukken bij dit verzoekschrift blijkt alleszins wel dat de familie en vrienden van mevr. L. (...) zich allen op Belgisch grondgebied bevinden. In ieder geval is het zeker niet zo dat haar sociale banden opgebouwd vóórdat zij naar België kwam, noodzakelijk nog aanwezig zijn, louter en alleen omdat mevr. L. (...) “slechts” sinds 5 jaar in België verblijft. Dit betreft een loutere aanneme. De stukken uit het dossier maken het voldoende aannemelijk dat mevr. L. (...) in Marokko geen familie of vrienden meer heeft om naar terug te keren.

- Verder is het ook zo dat mevr. L. (...) momenteel nog een opleiding volgt als zorgkunde. Het schooljaar 2023-2024 zou haar laatste jaar betreffen. Het is van belang dat zij deze opleiding kan afronden. Indien zij gedwongen terug moet keren naar Marokko zal zij zich niet kunnen inschrijven voor het studiejaar 2023-2024. Dat dit haar kansen op het vinden van werk in de sector zal belemmeren, en een vertraging van haar financiële zelfstandigheid zal betekenen, spreekt voor zich.

In dit kader stelt verwerende partij nog dat uit de stukken niet blijkt dat verzoekende partij haar opleiding momenteel verder zet. Dit is wel degelijk het geval. (Zie stuk 14)

Gezien verzoekende partij zich nog dient in te schrijven voor volgend schooljaar, is zij op dit moment niet in de mogelijkheid hieromtrent stukken aan te leveren.

- Tot slot wenst verzoekende partij nogmaals op de verschillende getuigenverklaringen van haar leerkrachten, stage mentoren, en VZW G. (...) te wijzen:

Verklaring A.D. (...)(trajectbegeleider CLW – A. (...) – H.K. (...)) – stuk 12

“M.L. (...) volgt momenteel les in het laatste jaar van de opleiding Verzorgende in het Deeltijds Beroepssecundair Onderwijs. Hier combineert ze 2 dagen les met 3 dagen werkervaring op een reële werkvloer.

Wanneer ze dit schooljaar slaagt behaalt ze het certificaat van Verzorgende en het getuigschrift van 2de graad BSO. Het volgende schooljaar (2022-2023) kan ze in het finaliteitsjaar het certificaat van Zorgkundige behalen. Dit is een knelpuntberoep. De meeste leerlingen kunnen onmiddellijk aan de slag bij hun werk-of stagegever.

M. (...) deed volgende werkervaringen op:

- 29/03/2021-30/06/2021 in WZC L. (...) (Z.A. (...))
- 22/09/2021 – einde schooljaar in WZC L. (...) (Z.A. (...))

M. (...) is volledig geïntegreerd in het schoolleven, spreekt goed Nederlands en is erg gemotiveerd om bij te leren.” (eigen aanduiding)

Verklaring G.B. (...) (Leerkracht Verzorgende CLW H.K. (...)) – stuk 12

“M. (...) zit in het huidige schooljaar 2020-2021 in mijn klas, in de opleiding Verzorgende.

Ze is nieuw op onze school, maar deed erg haar best om snel een plekje te vinden in de klas en op school.

In de klas is ze een heel aangename leerling. Ze is aanwezig, erg vriendelijk en beleefd, zowel naar medeleerlingen als naar mezelf als leerkracht.

Ze is ook steeds gemotiveerd om de opdrachten tot een goed einde te brengen, en kan hierbij ook goed samenwerken met haar klasgenoten. Ze toont inzicht in de leerstof, en is heel sterk in het uitvoeren van praktijk.

Ze beschikt over zeer veel kwaliteiten en een goede attitude om een goede Verzorgende te zijn, en zelfs om door te groeien naar minimum een opleiding tot Zorgkundige.” (eigen aanduiding)

Verklaring D.D. (...) (Coach aanloopfase VZW G. (...)) – stuk 12

“Ik, D.D. (...), coach aanloopfase G. (...) VZW, bevestigt met dit schrijven dat M.L. (...), stage loopt in het kader van haar opleiding in het deeltijdsonderwijs. Mijn taak is het ondersteunen en begeleiden van M. (...) vooral in de arbeidsattitude-competenties.

Ik heb M. (...) leren kennen in het schooljaar 20/21. Bij de opstart van het huidige schooljaar merkte ik dat ze zeer grote stappen heeft gezet op het gebied van communicatie. Dit werd alleen nog maar bevestigd tijdens mijn bezoeken die ik breng op de werkplaats en school.

In haar stage werkt M. (...) met dementerende mensen, wat zeker een goede manier van communicatie vraagt. H.V.E. (...) is dan ook vol lof over haar manier van communiceren en haar omgang met de residenten en collega's.

Op de school zie ik een M. (...) die zich goed voelt en zich voorbeeldig gedraagt naar klasgenoten en leerkrachten toe.

Ik kan dus in eer en geweten zeker bevestigen dat de integratie op school, werkplaats en daarbuiten zeker vlot verlopen.

M. (...) heeft een mooie toekomst voor zich!” (eigen aanduiding)

Verklaring VZW G. (...) (A.G. (...)) – stuk 9:

“Bij deze verklaart VZW G. (...) dat M.L. (...) sinds de herfstvakantie 2019 zich vrijwillig engageert als animator in het jeugdwerk op ons aanbod ‘G. (...) Speelpleinbende’ en ‘G. (...) Kampbende zonder overnachting’.

Vanuit een instroomtraject bij Atlas inburgering en integratie kwam M. (...) bij G. (...) terecht. Na dit traject engageerde M. (...) zich zelfstandig. Ze deed bovendien een cursus animator in het jeugdwerk bij K. (...) vzw. M. (...) kende een enorme positieve groei en is ondertussen een volwaardig animator en een meerwaarde voor onze werking.

M. (...) kwam tijdens haar engagement in contact met enorm veel medevrijwilligers, kinderen, ouders en medewerkers van vzw G. (...).” (eigen aanduiding)

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij goed in België is geïntegreerd en nauwe banden heeft op Belgisch grondgebied.

Gelet op al het voorgaande is het duidelijk dat een tijdelijke terugkeer van mevr. L. (...) naar Marokko wél een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen. Zij zou haar opleiding in het schooljaar 2023-2024 niet kunnen verderzetten, wat een drastische impact zou hebben op haar privéleven, nu hierdoor haar kansen op het vinden van vast werk op korte termijn ernstig worden gehypothekeerd.

Verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat dit niet zo is. Daarmee heeft zij het zorgvuldigheidsbeginsel, materiële motiveringsbeginsel en evenredigheidsbeginsel geschonden.

1.2.b.iii. Een gedwongen tijdelijke terugkeer naar Marokko zou voor verzoekende partij een mensonwaardige situatie creëren

27. Alleszins heeft verwerende partij er geen rekening mee gehouden dat een terugkeer naar Marokko voor verzoekende partij een mensonwaardige situatie zou creëren. Zij heeft geen eigen bestaansmiddelen en is al meer dan 5 jaar niet in Marokko geweest. Zonder geld, familie, noch woonst dreigt zij in Marokko op straat te belanden.

Haar in deze omstandigheden gedwongen terugsturen, al zou dit slechts tijdelijk zijn, vormt een schending van artikel 3 EVRM.

1.2.b.iv. *Het bevel tot verlaten van het grondgebied werd genomen in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*

28. *Hierboven is aangetoond waarom een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Marokko een schending van haar fundamentele rechten en vrijheden zou betekenen.*

Bij het geven van het bevel tot verlaten van het grond gebied werd er klaarblijkelijk niet ernstig rekening gehouden met het gezins-en familieleven van verzoekende partij.

De bestreden beslissing is kennelijk in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Conclusie: Het eerste en enig middel is ernstig;"

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Waar de verzoekende partij stelt dat er duidelijk wel sprake is van buitengewone omstandigheden die het voor haar onmogelijk maken om haar 9bis-aanvraag in Marokko in te dienen en dat er *in casu* buitengewone omstandigheden bestaan die haar moeten toelaten een 9bis-aanvraag op Belgisch grondgebied in te dienen, blijkt zij het oneens te zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch slaagt zij er, mede gelet op wat volgt, niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De verzoekende partij stelt dat zij meent dat er van dergelijke buitengewone omstandigheden in dit geval kennelijk geen sprake is, maar dit betreft, gelet op voornoemd betoog en hetgeen wat volgt, een materiële vergissing.

3.7. De verzoekende partij levert vooreerst kritiek op de motieven in de eerste bestreden beslissing over haar scholing, die concreet luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar scholing, met name op het feit dat zij in haar laatste jaar verzorging zou zitten en stage zou lopen in het zorgbedrijf. Het zou onredelijk zijn om te verwachten dat zij haar studies en stage on hold zou zetten voor een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Echter, we stellen vast dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om in België studies aan te vatten vanuit illegaal verblijf. Verder stellen we vast dat betrokkene niet meer leerplichtig is en dit al sinds 30.06.2018. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene hier momenteel nog steeds naar school gaat. Haar schoolattesten hadden betrekking op de periode van 08.10.2019 tot 30.06.2022. Het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat zij bewust de keuze heeft gemaakt om vanuit illegaal verblijf en na afloop van haar leerplicht in België studies aan te vangen en verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Waar de verzoekende partij stelt dat in essentie wordt geoordeeld dat zij zelf heeft beslist zich in de huidige precaire situatie te wettelen, kan zij niet gevolgd worden in zoverre zij zou menen dat dit de enige reden is om het schoolgaan niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Immers wordt er naast het feit dat zij er zelf voor gekozen heeft om haar studies in België aan te vatten uit illegaal verblijf en deze verder te zetten ondanks weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd dat de verzoekende partij niet meer leerplichtig is sinds 30 juni 2018 en bovendien niet blijkt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog naar school gaat.

Met haar betoog dat zij momenteel nog een opleiding volgt als zorgkundige, het schooljaar 2023-2024 haar laatste jaar zou betreffen en het van belang is dat zij deze opleiding kan afronden, dat wel degelijk blijkt dat zij haar opleiding momenteel verderzet, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven dat uit de door haar voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij hier momenteel – aldus op 18 juli 2023 – nog steeds naar school gaat, dat de schoolattesten betrekking hebben op de periode van 8 oktober 2019 tot 30 juni 2022, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont geenszins aan, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat zij betreffende het verderzetten van studies na 30 juni 2022 bewijsstukken had overgemaakt aan de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat gezien zij zich nog dient in te schrijven voor volgend schooljaar (lees: het schooljaar 2023-2024), zij op dit moment niet in de mogelijkheid is hieromtrent stukken aan te leveren, gaat zij eraan voorbij dat zij evenmin een inschrijvingsbewijs van het schooljaar 2022-2023 heeft voorgelegd. Haar betoog doet dan ook geen afbreuk aan de motieven dat uit de door haar voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij hier momenteel – aldus op 18 juli 2023 – nog steeds naar school gaat, dat de schoolattesten betrekking hebben op de periode van 8 oktober 2019 tot 30 juni 2022.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk haar opleiding momenteel verderzet en ter gelegenheid van haar verzoekschrift een “*Schoolattest (...) CLWA schooljaar 2022-2023*” voorlegt, kan de Raad slechts vaststellen dat dit attest niet voorlag ter gelegenheid van haar aanvraag zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Door louter opnieuw te wijzen op haar opleiding als zorgkundige en het belang om deze opleiding af te ronden, elementen die zij reeds had aangehaald in haar aanvraag, slaagt de verzoekende partij er niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

In zoverre de verzoekende partij met de herhaling van de elementen van haar aanvraag de Raad zou willen uitnodigen tot een herbeoordeling van de feiten, wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006. Nr. 2479/001, 94*). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft

zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

Waar de verzoekende partij stelt dat indien zij gedwongen dient terug te keren zij zich niet kan inschrijven voor het studiejaar 2023-2024 (en aldus haar studies niet kan afronden), dit haar kansen op het vinden van werk in de sector zal belemmeren en een vertraging van haar financiële zelfstandigheid zal betekenen en zij betoogt dat dit voor zich spreekt, blijkt niet dat de verminderde kansen op werk in de sector en een vertraging van financiële zelfstandigheid bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. of bij een latere actualisatie heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover in de eerste bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd. Zelfs indien kan aangenomen worden dat voornoemd gegeven voor zich spreekt, dan nog komt het aan de verzoekende partij toe om dit ter gelegenheid van haar aanvraag of van een actualisatie van die aanvraag concreet uiteen te zetten, *quod non in casu*. Uit de aanvraag blijkt evenmin dat de verzoekende partij het gegeven dat zij haar opleiding in 2023-2024 niet kan verderzetten bij een terugkeer een drastische impact zou hebben op haar privéleven, nu hierdoor haar kans op het vinden van vast werk op korte termijn ernstig worden gehypothetheerd, zou hebben aangevoerd, zodat het de verwerende partij evenmin ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover in de eerste bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij voorbij gaat aan de specifieke situatie waarin zij, buiten haar wil en toedoen om, in verwickeld is geraakt, dat er daarbij volstrekt ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd. De Raad merkt op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke situatie buiten haar wil en toedoen om en haar jonge leeftijd, met name als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij minderjarig was bij aankomst in België en dat zij niet verantwoordelijk is voor de immigratiebeslissing van haar moeder, genomen op een moment dat zij erg kwetsbaar was, vlak na het overlijden van haar vader. Echter, we stellen vast dat betrokkene naar België kwam met een visum type C, aangevraagd op 24.05.2018 (vier maanden voor haar 18e verjaardag) en goedgekeurd op 07.06.2018. Haar visum was geldig tot 22.09.2018 (zijnde één dag voor haar meerderjarigheid). Beide procedures gezinshereniging werden als meerderjarige door betrokkene ingediend. Volledigheidshalve merken we op dat het de ouders zijn die steeds de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind. Hierdoor kan het feit dat haar moeder besliste om vlak voor haar meerderjarigheid op legale wijze naar België te reizen niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien betrokkene momenteel reeds 22 jaar oud is, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen, met name dat zij, op het moment dat zij naar België kwam, minderjarig was, dat de beslissing niet door haar, maar door haar moeder werd genomen, net na het overlijden van haar vader, dat zij verblijf op het Belgisch grondgebied trachtten te verkrijgen middels de procedure tot gezinshereniging, maar zonder succes, dat haar moeder nadien besloot om in België te blijven, op illegale wijze, dat zij op dat moment net meerderjarig was en niet financieel zelfstandig en te poneren dat het voor haar onmogelijk was om helemaal alleen terug te keren naar Marokko, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven waaruit in essentie blijkt dat deze omstandigheden niet aanvaard worden daar de verzoekende partij net voor haar meerderjarigheid België binnenkwam, haar visum geldig was tot één dag voor haar meerderjarigheid en zij momenteel reeds 22 jaar oud is. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Waar de verzoekende partij in dit verband tevens stelt dat het gezin weinig tot geen financiële middelen heeft en ondersteund wordt door hun ruimere familie op het Belgisch grondgebied, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij dit niet heeft aangevoerd in haar aanvraag vermeld in punt 1.1. zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij lijkt te erkennen dat zij in de onmogelijkheid is om helemaal alleen terug te keren naar Marokko, door in de eerste bestreden beslissing niet aan te geven dat zij in de mogelijkheid is alleen terug te keren naar Marokko, maar uitdrukkelijk te stellen *“betrokkene kan aldus samen met haar moeder en zus terugkeren naar Marokko”*, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing geenszins erkent dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om helemaal alleen terug te keren naar Marokko, doch slechts het bestaan van buitengewone omstandigheden – omwille van de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van haar moeder en zus – in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft onderzocht. In dit verband stelt de

verwerende partij in de eerste bestreden beslissing vast dat de moeder en zus van de verzoekende partij niet over enig verblijfsrecht beschikken noch deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis en dat hierdoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat er voor hen geen hinderpalen zijn om terug te keren naar Marokko. Uit de loutere vaststelling dat de verzoekende partij samen met haar moeder en zus kan terugkeren naar Marokko blijkt niet dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om helemaal alleen terug te keren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Dit geldt des te meer nu tevens in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, motieven die de verzoekende partij geenszins betwist.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij, rekening houdende met de gewijzigde omstandigheden, heeft getracht het beste te maken van de situatie en van de kans gebruik te maken om zich zo goed als mogelijk sociaal en maatschappelijk verder te ontwikkelen, door zich onder andere in te schrijven op school, dit in de betrachtning financieel zelfstandig te worden en een menswaardig leven op te bouwen en dat dit haar niet ten kwade kan worden geduid, dat zij enkel heeft geprobeerd om zich zo goed als mogelijk aan de gewijzigde omstandigheden aan te passen, toont zij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat de scholing van de verzoekende partij niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij stelt dat het gelet op het voorgaande wel erg kort door de bocht is om te stellen dat zij zich zelf in haar huidige preciaire situatie heeft verwickeld, dat het, zoals correct in de eerste bestreden beslissing (en in de nota met opmerkingen van de verwerende partij van 29 augustus 2023) aangegeven, effectief de verantwoordelijkheid van de ouders is om voor hun kind te zorgen en hen financieel te ondersteunen, dat zij in dit geval slachtoffer is van de keuzes van haar moeder, en in tweede orde van de Belgische staat, nu laatstgenoemde de aanwezigheid van het gezin gedoogd heeft, en de bevelen tot het verlaten van het grondgebied nooit heeft uitgevoerd, maar toont met dit betoog niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel was van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat het feit dat zij minderjarig was bij aankomst in België en dat zij niet verantwoordelijk is voor de immigratiebeslissing van haar moeder, genomen op een moment dat zij erg kwetsbaar was, vlak na het overlijden van haar vader, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij momenteel reeds tweeëntwintig jaar oud is, dat zij naar België kwam met een visum type C, aangevraagd op 24 mei 2018 (vier maanden voor haar achttiende verjaardag) en goedgekeurd op 7 juni 2018, dat haar visum geldig was tot 22 september 2018, zijnde één dag voor haar meerderjarigheid en dat beide procedures gezinshereniging door de verzoekende partij als meerderjarige werden ingediend. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing benadrukt dat de verzoekende partij niet meer leerplichtig is sinds 30 juni 2018, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist. De Raad acht het, gelet op voorgaande vaststellingen, niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat zij bewust de keuze heeft gemaakt om vanuit illegaal verblijf en na afloop van haar leerplicht in België studies aan te vangen en verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden, dat zij haar schoolbezoek bewust liet plaatsvinden in deze preciaire situatie en dat dit element dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Door louter te wijzen op de verantwoordelijkheid van de ouders om voor hun kind te zorgen en het financieel te ondersteunen, slaagt de verzoekende partij er niet in voornoemde motieven, waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op de meerderjarigheid van de verzoekende partij kort na aankomst in het Rijk, te weerleggen of te ontcrachten. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij slachtoffer is van de keuzes van de Belgische staat, nu laatstgenoemde de aanwezigheid van het gezin gedoogd heeft en de bevelen tot het verlaten van het grondgebied nooit heeft uitgevoerd, kan de Raad slechts vaststellen dat het in eerste instantie aan de verzoekende partij toekomt om zelf gevolg te geven aan het haar opgelegde bevel. De verzoekende partij kan bezwaarlijk gewag maken van een gedogen door de verwerende partij van de aanwezigheid van haar gezin op het grondgebied, terwijl zij wel degelijk het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 241 664 van de Raad van 29 september 2020 en toelicht dat de rechtspraak van de Raad stelt dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling met zeer jonge leeftijd, wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangevoerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat er in het geval van de verzoekende partij, gelet

op het feit dat zij kort na de aankomst in België en één dag na het verstrijken van het visum, meerderjarig werd, met name op 23 september 2018, niet zonder meer kan gesteld worden dat de moeder verantwoordelijk is voor het feit dat zij op 18 juli 2023 reeds meerdere jaren in het Rijk verblijft en zij alhier schoolloopt, waarbij dient vastgesteld te worden, zoals aangegeven in de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij bewust de keuze heeft gemaakt om vanuit illegaal verblijf en na afloop van haar leerplicht in België studies aan te vangen. In tegenstelling tot de verzoeker in het voormelde arrest, is de verzoekende partij *in casu* niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag recent meerderjarig geworden.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die haar beletten haar aanvraag in Marokko in te dienen, gelet op de keuze van haar moeder om zich in illegaal verblijf te nestelen.

3.8. De verzoekende partij levert vervolgens kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing over haar banden met het land van herkomst, die concreet luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen enkele band meer zou hebben met Marokko. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020).”

Door louter voor te houden dat dergelijke banden niet meer bestaan, dat het in ieder geval zeker niet zo is dat haar sociale banden opgebouwd voordat zij naar België kwam, noodzakelijk nog aanwezig zijn, louter en alleen omdat zij slechts sinds vijf jaar in België verblijft en dat dit een loutere aanname betreft, dat zij moet terugkeren naar een land waar zij geen familie, noch vrienden heeft, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met voornoemde motieven, doch slaagt zij er met dit betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Waar de verzoekende partij stelt dat de stukken uit het dossier het voldoende aannemelijk maken dat zij in Marokko geen familie of vrienden meer heeft om naar terug te keren, verduidelijkt zij vooreerst niet uit welke stukken, gevoegd bij haar aanvraag, dit zou dienen te blijken. In zoverre zij hiermee zou wensen te wijzen op foto's en bewijsstukken gevoegd bij het verzoekschrift waarover zij stelt dat haar familie en vrienden zich allen op het Belgisch grondgebied bevinden, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Met foto's en bewijsstukken van de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van bepaalde vrienden en familieleden, toont de verzoekende partij geenszins aan dat al haar familieleden, vrienden en kennissen in België verblijven. Zij stelt dat het onmogelijk is om negatief bewijs te leveren maar gaat eraan voorbij dat het haar toekomt om ter gelegenheid van haar aanvraag het bestaan van buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken. De Raad acht het *in casu* niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij ruim zeventien jaar in Marokko verbleef, te stellen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Ten overvloede kan er in dit kader ook nog op gewezen worden dat de verwerende partij heeft vastgesteld in de bestreden beslissing dat de moeder en de zus van de verzoekende partij ook niet over enig verblijfsrecht beschikken en ook geen deel uitmaken van de huidige *9bis* aanvraag, waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er voor hen geen hinderpalen zijn om terug te keren naar Marokko en zij aldus samen met haar moeder en zus kan terugkeren naar Marokko.

De verzoekende partij stelt dat zij momenteel financieel niet zelfstandig is, dat een gedwongen terugkeer naar Marokko impliceert dat zij zonder enige financiële middelen moet terugkeren naar een land waar zij meer dan vijf jaar niet is geweest en geen familie en vrienden heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij dit in haar aanvraag vermeld in punt 1.1. geenszins heeft aangevoerd, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.9. De verzoekende partij herneemt in haar synthesesmemorie verschillende getuigenverklaringen van haar leerkrachten, stagementors en vzw G., die zij tevens bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. had gevoegd.

Door louter deze getuigenverklaringen in haar synthesesmemorie te hernemen en te stellen dat daaruit blijkt dat zij goed in België geïntegreerd is en nauwe banden heeft op het Belgisch grondgebied, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven omtrent de scholing van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.7., en de motieven dat de elementen van lang verblijf en integratie "*(met name het feit dat zij sinds 2018 in België zou verblijven, dat haar Nederlands erg goed zou zijn, dat er sprake zou zijn van een goede integratie in de Belgische samenleving, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij Frans en Nederlands zou spreken, dat zij stage zou volgen in een knelpuntberoep, dat er sprake zou zijn van een duurzame en sociale verankering, dat zij hier een toekomst voor zichzelf zou uitgestippeld hebben, dat zij uitzonderlijk snel geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een grote integratie wil en een wens om zich op de Belgische arbeidsmarkt te begeven, dat zij ook vrijwilligers zou doen, dat zij haar steentje wil bijdragen aan de Belgische economie, dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals een bewijs van inschrijving in het centrum leren en werken, twee schoolattesten, haar oriënteringsattest C voor schooljaar 2019-2020, het OKAN advies, haar begeleidingsovereenkomst dd. 09.03.2021, haar stageovereenkomst van 29.03.2021 tot 30.06.2021, haar competentiecertificaat speelpleinbegeleider, een verklaring van haar trajectbegeleider en negen getuigenverklaringen)*" niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden, te weerleggen of te ontcrachten. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

3.10. De verzoekende partij stelt dat een gedwongen tijdelijke terugkeer naar Marokko voor haar een schending van haar recht op privéleven, gezins- en familielevens zou betekenen.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- en/of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.11.1. Betreffende het gezinsleven

De verzoekende partij stelt dat haar volledig familiaal netwerk zich op het Belgisch grondgebied bevindt, dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing enkel haar moeder en zus vermeldt, doch handig nalaat te vermelden dat ook de grootmoeder, tante, nonkel en nicht zich op het Belgisch grondgebied bevinden, dat het gegeven dat zij een hechte familie vormen, blijkt uit de foto's die zij voegt bij haar synthesesmemorie en dat de hechte relatie tussen haar en haar familie op Belgisch grondgebied hiermee wel degelijk wordt aangetoond.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij toekomt om ter gelegenheid van haar aanvraag het bestaan van buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken. Uit de aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat zij zich heeft beroepen op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied met haar grootmoeder, tante, nonkel en nicht. Evenmin blijkt dat de foto's die zij in dit verband bij haar synthesesmemorie voegt tevens bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. werden gevoegd. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover in de eerste bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij sowieso met haar grootmoeder, tante, nonkel en nicht, door enkel foto's te voegen bij haar synthesesmemorie en te stellen dat een hechte relatie met haar familieleden op het Belgisch grondgebied wel degelijk is aangetoond, geenszins een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Immers waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Een 'hechte relatie' volstaat aldus niet om een beschermingswaardig gezinsleven met verwanten aannemelijk te maken.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij familieleden heeft op het Belgisch grondgebied, met name haar moeder en zus, dat zij echter niet beschikken over enig verblijfsrecht noch deel uitmaken van huidige aanvraag *9bis*, dat er hierdoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat er voor hen geen hinderpalen zijn om terug te keren naar Marokko en dat de verzoekende partij aldus samen met haar moeder en zus kan terugkeren naar Marokko, wat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar synthesesmemorie geenszins betwist.

3.11.2. Betreffende het privéleven

3.11.2.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "privéleven" niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip "privéleven" een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

3.11.2.2. De verzoekende partij stelt dat zij een uitgebreid sociaal netwerk in België heeft opgebouwd, dat dit reeds bleek uit de verklaringen die bij haar aanvraag *9bis* gevoegd werden, waarna zij de verklaringen van N.D., M.F., A.B., H.A.S., A.F. en R.G. herneemt.

Naast de motieven over het schoolgaan van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.7., wordt in de eerste bestreden beslissing omtrent het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene beroept zich op de bescherming van artikel 8 EVRM omdat haar volledige privéleven zich in België zou situeren. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen (...) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten

zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt en verwijst naar haar scholing. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zieh in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...) De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2018 in België zou verblijven, dat haar Nederlands erg goed zou zijn, dat er sprake zou zijn van een goede integratie in de Belgische samenleving, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij Frans en Nederlands zou spreken, dat zij stage zou volgen in een knelpuntberoep, dat er sprake zou zijn van een duurzame en sociale verankering, dat zij hier een toekomst voor zichzelf zou uitgestippeld hebben, dat zij uitzonderlijk snel geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een grote integratie wil en een wens om zich op de Belgische arbeidsmarkt te begeven, dat zij ook vrijwilligers zou doen, dat zij haar steentje wil bijdragen aan de Belgische economie, dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals een bewijs van inschrijving in het centrum leren en werken, twee schoolattesten, haar oriënteringsattest C voor schooljaar 2019-2020, het OKAN advies, haar begeleidingsovereenkomst dd. 09.03.2021, haar stageovereenkomst van 29.03.2021 tot 30.06.2021, haar competentiecertificaat speelpleinbegeleider, een verklaring van haar trajectbegeleider en negen getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij stelt dat haar sociaal netwerk in de tussentijd enkel groter is geworden en dat de betrokken banden meer en meer gesolideerd zijn, maar beperkt zich hiermee tot een loutere bewering, die bovendien dateert van na het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar de verzoekende partij stelt dat haar sterk sociaal netwerk ook blijkt uit de foto's die ze bij haar synthesesmemorie voegt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze foto's niet voorlagen bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1., zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Daar waar de verzoekende partij stelt dat er geen enkele reden is om aan haar sociaal netwerk te twijfelen, dat zij goed in België geïntegreerd is en nauwe banden heeft op Belgisch grondgebied, merkt de Raad op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij twijfelt aan haar sociaal netwerk, goede integratie en nauwe banden op Belgisch grondgebied, doch dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland kunnen aanvaard worden alsook – in het licht van artikel 8 van het EVRM – dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, dat niet blijkt dat haar netwerk van sociale

banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat evenmin blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat zij met andere woorden niet aantoont dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig aan België gebonden is dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.11.2.3. Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het door de verzoekende partij opgebouwde privéleven, waarbij haar concrete belangen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Door louter op haar privéleven te wijzen en de verklaringen die voorlagen bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. nogmaals te hernemen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont de verzoekende partij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, disproportioneel, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Het oordeel dat het louter bestaan van een privéleven in België niet verantwoordt waarom de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend, is niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel. Immers toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze haar privéleven een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat en haar verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. Hierbij merkt de Raad nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

3.11.2.4. Ook in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt in de eerste bestreden beslissing aanvaard dat er sprake is van een privéleven in België en geoordeeld dat een belangenafweging dient te gebeuren, doch wordt erop gewezen dat de rechtspraak van het EHRM, wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf, zeer strikt is, dat de verzoekende partij ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt en verwijst naar haar scholing, dat hieruit echter niet blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat zij niet aantoont dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat de verzoekende partij met andere woorden niet aantoont dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Voormelde motieven zijn conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dit verband ook op dat het EHRM oordeelt dat staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten.

3.11.2.5. Door nogmaals de elementen van haar aanvraag te herhalen of net elementen aan te halen die zij niet heeft aangehaald in haar aanvraag, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte of 'te kort door de bocht' bij het nemen van de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld, op grond van de door haar aangevoerde gegevens, dat zij niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat zij niet aantoonde dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is, dat haar scholing en de elementen van lang verblijf en integratie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Het komt de verzoekende partij toe in haar aanvraag op duidelijke wijze toe te lichten op welke wijze haar privéleven in België een tijdelijke terugkeer in de weg staat zodat een aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend.

Zowel in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als in het kader van het onderzoek naar een schending van artikel 8 van het EVRM, dient de verzoekende partij te verduidelijken waarom of op welke wijze haar privéleven in België een tijdelijke terugkeer in de weg staat. Door louter te wijzen op het privéleven in België toont zij niet aan dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid waarom zij de aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst noch dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst het voormelde privéleven dermate verstoort.

3.11.3. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.13. De verzoekende partij stelt dat een gedwongen tijdelijke terugkeer naar Marokko voor haar een mensonwaardige situatie zou creëren, dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, dat zij geen eigen bestaansmiddelen heeft en al meer dan vijf jaar niet in Marokko is geweest, dat zij zonder geld, familie of woonst in Marokko op straat dreigt te belanden, dat haar in deze omstandigheden gedwongen terugsturen, al zou dit slechts tijdelijk zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Uit de aanvraag vermeld in punt 1.1. blijkt niet dat de verzoekende partij heeft aangevoerd dat een gedwongen tijdelijke terugkeer naar Marokko een mensonwaardige situatie zou creëren in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hierover in de eerste bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*"

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst

waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, een motief dat de verzoekende partij, gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.8., geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij beweert dat zij op straat dreigt te belanden maar maakt dit, mede gelet op voornoemde motieven, geenszins concreet aannemelijk. Door louter te stellen dat zij geen eigen bestaansmiddelen heeft en al meer dan vijf jaar niet in Marokko is geweest, maakt zij niet concreet aannemelijk dat zij bij een terugkeer geen tewerkstelling zou kunnen vinden in Marokko of dat zij op geen enkele wijze over bestaansmiddelen of bijstand zou kunnen beschikken aldaar. Zij toont met haar betoog niet concreet aan dat zij bij een terugkeer een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing haar persoonlijke omstandigheden onvoldoende in rekening heeft gebracht, minstens laat zij na toe te lichten welke persoonlijke omstandigheden de verwerende partij ten onrechte onvoldoende in rekening heeft gebracht. Zij toont met voornoemd betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op "*manifest onredelijke wijze*" of dat de verwerende partij haar "*beleidsvrijheid bij het nemen van de bestreden beslissing manifest met de voeten heeft getreden*".

3.15. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.16. De verzoekende partij stelt tot slot dat het bestreden bevel in strijd werd genomen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij echter niet vrij van de verplichting vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.17. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft zij met haar betoog in voorgaande middelonderdelen niet aangetoond waarom een terugkeer naar Marokko een schending van haar fundamentele rechten en vrijheden zou betekenen. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punten 3.11. en volgende en 3.13. blijkt immers niet dat zij een schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Zij toont ook niet aan dat bij het nemen van het bestreden bevel enig ander fundamenteel recht of vrijheid werd geschonden.

3.18. De verzoekende partij stelt dat er bij het nemen van het bestreden bevel klaarblijkelijk niet ernstig rekening werd gehouden met haar gezins- en familieleden.

In het bestreden bevel wordt over het gezins- en familieleden van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Het gezins- en familieleden : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Aldus blijkt uit de motieven van het bestreden bevel dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij. Door louter voor te houden dat deze motieven niet ernstig zijn, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Zij toont met dit betoog dan ook niet aan dat voornoemde motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.19. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat omtrent het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

*“Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.
(...) De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”*

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar synthesememorie niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind of haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.20. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het gedeelte niet aannemelijk.

3.21. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.22. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER